

Brussel, 8.6.2021
C(2021) 4223 final

ADVIES VAN DE COMMISSIE

van 8.6.2021

betreffende artikel 2, lid 2, van Verordening (EU) nr. 269/2014 van de Raad

ADVIES VAN DE COMMISSIE

van 8.6.2021

betreffende artikel 2, lid 2, van Verordening (EU) nr. 269/2014 van de Raad

VERZOEK OM ADVIES

Als hoedster van de Verdragen ziet de Europese Commissie (hierna “de Commissie” genoemd) toe op de tenuitvoerlegging van het recht van de Unie door de lidstaten onder toezicht van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ-EU)¹.

In het kader van beperkende maatregelen die zijn vastgesteld op grond van artikel 215 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), kunnen nationale bevoegde autoriteiten van de lidstaten de Commissie verzoeken om haar standpunt kenbaar te maken over de toepassing van specifieke bepalingen van de desbetreffende rechtshandelingen of om richtsnoeren te verstrekken over de toepassing ervan. De nationale bevoegde autoriteiten kunnen de Commissie ook verzoeken richtsnoeren te verstrekken voor de interpretatie van artikel 215 VWEU zelf.

De Commissie heeft twee verzoeken van een nationale bevoegde autoriteit ontvangen om advies over de toepassing van de financiële maatregelen als bedoeld in artikel 2, lid 2, van Verordening (EU) nr. 269/2014 van de Raad² (hierna “de verordening” genoemd). Aangezien beide verzoeken betrekking hebben op dezelfde wettelijke bepaling, zullen zij het voorwerp uitmaken van één advies van de Commissie.

ACHTERGRONDINFORMATIE

Op grond van artikel 2, lid 2, van de verordening mogen EU-actoren geen tegoeden of economische middelen rechtstreeks of onrechtstreeks ter beschikking stellen aan of ten behoeve van de in de lijst in bijlage I bij de verordening vermelde personen³.

Eerste verzoek

Een aangewezen persoon die wordt vermeld in de lijst in bijlage I bij de verordening is de voorzitter van de raad van bestuur van een niet-aangewezen niet-EU-entiteit (“entiteit A”). Volgens de nationale bevoegde autoriteit en op basis van het statuut van entiteit A oefent de aangewezen persoon een leidinggevende functie uit en is hij in die hoedanigheid verantwoordelijk voor het organiseren van de werkzaamheden van de raad van bestuur van entiteit A en het waarborgen van de geslaagde uitoefening van de taken van de raad van bestuur door zijn leden. Entiteit A is op haar beurt eigenaar van een in een EU-lidstaat gevestigde dochteronderneming (hierna “EU-dochteronderneming” genoemd).

---

¹ Krachtens de Verdragen kan alleen het Hof van Justitie van de Europese Unie juridisch bindende interpretaties van het recht van de Unie geven.

² Verordening (EU) nr. 269/2014 van de Raad van 17 maart 2014 betreffende beperkende maatregelen met betrekking tot acties die de territoriale integriteit, soevereiniteit en onafhankelijkheid van Oekraïne ondermijnen of bedreigen (PB L 78 van 17.3.2014, blz. 6).

³ Artikel 2, lid 2, van de verordening luidt als volgt: “*Er worden geen tegoeden of economische middelen, rechtstreeks of onrechtstreeks, ter beschikking gesteld aan of ten behoeve van de in de lijst in bijlage I vermelde natuurlijke personen of rechtspersonen, entiteiten of lichamen, of met hen verbonden natuurlijke personen of rechtspersonen, entiteiten of lichamen.*”.

De nationale bevoegde autoriteit stelt de volgende vragen:

“1.1 Kan op basis van de verstrekte informatie en de in publieke bronnen beschikbare gegevens worden geconcludeerd dat de aangewezen persoon zeggenschap heeft over entiteit A?”

1.2. Zo ja, verbiedt de verordening een EU-actor betalingen te verrichten aan de EU-dochteronderneming die onder zeggenschap staat van entiteit A voor de aankoop van producten die afkomstig zijn van entiteit A? Verbiedt de verordening een EU-bank om deze betalingen te verwerken?”

Tweede verzoek

Volgens de nationale bevoegde autoriteit heeft een aangewezen persoon die wordt vermeld in de lijst in bijlage I bij de verordening zeggenschap over een niet-aangewezen niet-EU-entiteit (“entiteit B”). De door entiteit B geproduceerde goederen worden door in derde landen gevestigde ondernemingen (“tussenpersonen in derde landen”) verkocht aan EU-actoren.

De nationale bevoegde autoriteit stelt de volgende vragen:

“2.1. Verbiedt de verordening EU-actoren betalingen te verrichten ten gunste van niet-EU-entiteiten die als tussenpersonen in derde landen optreden voor producten van entiteit B die onder zeggenschap staat van de aangewezen persoon?”

2.2. Verbiedt de verordening EU-banken om betalingen uit de rekeningen van EU-actoren die worden aangehouden in het land waar deze EU-actoren gevestigd zijn te verwerken naar de rekeningen van de vermelde niet-EU-entiteiten, indien deze verrichtingen gebaseerd zijn op facturen voor producten van entiteit B die onder zeggenschap staat van de aangewezen persoon?”

2.3. Indien de desbetreffende producten door een EU-actor werden gekocht van een actor in een andere lidstaat die ze zelf van een andere niet-EU-entiteit had verworven, zou dit dan een inbreuk vormen op de verordening door de aankopende actor? Zou de verwerking van de onderliggende verrichtingen door een EU-bank eveneens in strijd zijn met de verordening?”

JURIDISCHE BEOORDELING

Eerste verzoek

Vraag 1.1

De Commissie heeft reeds een aantal criteria vastgesteld⁴ die in aanmerking moeten worden genomen om te bepalen of een rechtspersoon onder zeggenschap staat van een andere persoon of entiteit, dat wil zeggen of deze laatste *“in staat is om een beslissende invloed uit te oefenen op het gedrag van de andere entiteit in kwestie en dat daadwerkelijk doet”*. Het gaat om de volgende criteria:

“a. de macht om de meerderheid van de leden van het toezichthoudend, leidinggevend of bestuursorgaan van een dergelijke rechtspersoon of entiteit aan te stellen of te ontslaan;

b. het gebruik van alle of een deel van de activa van de rechtspersoon of entiteit;

---

⁴ Antwoord op vraag 9 in Veelgestelde vragen over beperkende maatregelen van de EU tegen Syrië (https://ec.europa.eu/info/files/170901-faqs-restrictive-measures-syria_en).

- c. het gezamenlijk en hoofdelijk delen van de financiële verplichtingen van een rechtspersoon of entiteit of het garanderen van deze verplichtingen;
- d. invloed hebben met betrekking tot de strategie en het beleid van de onderneming, de exploitatieplannen, de investeringen, de capaciteiten, de financiële middelen, het personeel en de juridische aangelegenheden;
- e. het opzetten of aanhouden van mechanismen om het handelsgedrag van de rechtspersoon of entiteit te monitoren;
- f. andere aanwijzingen, zoals een bedrijfsadres delen of dezelfde naam gebruiken, waardoor derde partijen de indruk kunnen krijgen dat de twee entiteiten eigenlijk deel uitmaken van dezelfde onderneming.”⁵

De Commissie is van mening dat, indien wordt vastgesteld dat de aangewezen persoon zeggenschap heeft over entiteit A, kan worden aangenomen dat de zeggenschap zich uitstrekt tot alle activa die in naam eigendom zijn van deze laatste⁶.

De nationale bevoegde autoriteit is bevoegd om feitelijk te bepalen of de door haar vastgestelde elementen die de aangewezen persoon met entiteit A in verband brengen, overeenkomen met het voldoen aan een van deze criteria of andere criteria die kunnen aantonen dat de aangewezen persoon zeggenschap heeft over entiteit A. Deze vaststelling moet worden gedaan in het licht van de bovenstaande verduidelijkingen, rekening houdend met alle elementen waarover de nationale bevoegde autoriteit beschikt en de specifieke omstandigheden van de zaak. De Commissie is niet gemachtigd om deze feitelijke vaststelling namens de nationale bevoegde autoriteiten te doen.

Vraag 1.2

De Commissie zal deze vraag beantwoorden vanuit de veronderstelling dat uit de feitelijke beoordeling door de nationale bevoegde autoriteit uiteindelijk blijkt dat de aangewezen persoon zeggenschap heeft over de entiteit A.

Op grond van artikel 2, lid 2, van de verordening mogen EU-actoren met inbegrip van banken geen tegoeden of economische middelen rechtstreeks of onrechtstreeks ter beschikking stellen aan of ten behoeve van aangewezen personen.

De Commissie is reeds de mening toegedaan dat het ter beschikking stellen van tegoeden of economische middelen aan een niet-aangewezen entiteit die eigendom is of onder zeggenschap staat van een aangewezen persoon, entiteit of lichaam, wordt beschouwd als het indirect ter beschikking stellen aan deze laatste⁷. In overeenstemming hiermee “wordt, indien op basis van een passend zorgvuldig onderzoek eigendom of zeggenschap is vastgesteld, het beschikbaar stellen van tegoeden of economische middelen aan niet-aangewezen rechtspersonen of entiteiten die eigendom zijn of onder zeggenschap staan van een op de lijst geplaatste persoon of entiteit, in beginsel beschouwd als het indirect beschikbaar stellen van

⁵ Deze criteria zijn weliswaar niet identiek, maar komen inhoudelijk overeen met die van punt 63 van de Beste praktijken van de EU. Beste praktijken van de EU voor de doeltreffende implementatie van beperkende maatregelen (doc. 8519/18) (<https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-8519-2018-INIT/nl/pdf>).

⁶ Advies van de Commissie van 19.6.2020 betreffende artikel 2 van Verordening (EU) nr. 269/2014 van de Raad (C(2020) 4117 final).

⁷ Veelgestelde vragen over beperkende maatregelen van de EU tegen Syrië (https://ec.europa.eu/info/files/170901-faqs-restrictive-measures-syria_en). Zie ook advies van de Commissie van 19.6.2020 betreffende artikel 2 van Verordening (EU) nr. 269/2014 van de Raad (C(2020) 4117 final).

tegoeden of economische middelen aan deze laatste, tenzij per geval op basis van een risicoanalyse en rekening houdend met alle relevante omstandigheden redelijkerwijs kan worden vastgesteld dat de tegoeden of economische middelen in kwestie niet door of ten behoeve van die aangewezen persoon of entiteit zullen worden gebruikt”⁸.

Aangezien moedermaatschappijen doorgaans zeggenschap en leiding uitoefenen over de activiteiten van hun dochterondernemingen, kan volgens de Commissie, zodra de zeggenschap van een aangewezen persoon over een niet-aangewezen entiteit is vastgesteld, worden aangenomen dat de zeggenschap zich ook uitstrekt tot de dochterondernemingen en de activa van de niet-aangewezen entiteit. Dit vermoeden kan geval per geval worden weerlegd door de EU-dochteronderneming, indien deze kan aantonen dat haar activa geheel of gedeeltelijk niet onder de controle van de moedermaatschappij vallen, of dat de moedermaatschappij in feite niet onder zeggenschap staat van de aangewezen persoon⁹.

Hieruit volgt dat de terbeschikkingstelling van tegoeden of economische middelen aan een dergelijke dochteronderneming zou neerkomen op de onrechtstreekse terbeschikkingstelling aan de aangewezen persoon, tenzij per geval op basis van een risicoanalyse en rekening houdend met alle relevante omstandigheden redelijkerwijs kan worden vastgesteld dat de tegoeden of economische middelen in kwestie niet door of ten behoeve van die aangewezen persoon zullen worden gebruikt.

Na haar feitelijke beoordeling lijkt de nationale bevoegde autoriteit te hebben geconcludeerd dat in dit specifieke geval de EU-dochteronderneming onder zeggenschap staat van entiteit A, die op haar beurt onder zeggenschap staat van de aangewezen persoon.

De plaats van oprichting van dergelijke dochterondernemingen, en met name of zij in een lidstaat of in een derde land zijn opgericht, heeft geen invloed op deze beoordeling, tenzij de rechtshandelingen van de EU waarin de beperkende maatregelen zijn vastgelegd, in dit verband een uitdrukkelijke bepaling bevatten. Dit is hier niet het geval.

Alle EU-actoren, met inbegrip van banken, moeten de vereiste zorgvuldigheidsprocedures invoeren en passende controles uitvoeren om inbreuken op de verordening te voorkomen. Deze procedures kunnen screening, risicobeoordeling, op meerdere niveaus gebaseerde zorgvuldigheid en permanente monitoring omvatten.

Volgens de Commissie is de EU-actor die een contractuele relatie is aangegaan met de EU-dochteronderneming die onder zeggenschap staat van de aangewezen persoon en die de daarmee verband houdende overdracht van tegoeden initieert, in de eerste plaats verantwoordelijk voor dergelijke overdrachten. Niettemin moet elke EU-actor zijn eigen verplichtingen in het kader van de beperkende maatregelen van de EU nakomen en passende controles uitvoeren, zoals aangegeven in de vorige alinea's. Bijgevolg moeten EU-banken zorgvuldigheidsmechanismen toepassen om ervoor te zorgen dat de verwerking van een betaling die verband houdt met een onderliggende verrichting niet leidt tot het onrechtstreeks ter beschikking stellen van tegoeden aan een aangewezen persoon. Door niet aan deze verplichting te voldoen, kan de betrokken EU-bank een inbreuk plegen op artikel 2, lid 2, van de verordening. Bovendien moet de EU-bank de nationale bevoegde autoriteit en de Commissie onmiddellijk op de hoogte brengen, zoals voorgeschreven in artikel 8¹⁰ van de verordening.

---

⁸ Antwoord op vraag 9; zie ook punt 66 van de Beste praktijken van de EU.

⁹ Advies van de Commissie van 19.6.2020 betreffende artikel 2 van Verordening (EU) nr. 269/2014 van de Raad (C(2020) 4117 final).

¹⁰ In artikel 8 van Verordening (EU) nr. 269/2014 van de Raad is het volgende bepaald: "(...) natuurlijke personen en rechtspersonen, entiteiten en lichamen (zijn) verplicht: a) alle informatie die de naleving

Bovendien zij eraan herinnerd dat artikel 9 van de verordening alle EU-actoren, met inbegrip van banken, verbiedt *“bewust en opzettelijk deel te nemen aan activiteiten die tot doel of gevolg hebben dat de in artikel 2 [van de verordening] bedoelde maatregelen worden omzeild”*.

Bovenstaande elementen doen geen afbreuk aan artikel 10, lid 2, van de verordening, waarin is bepaald dat acties van EU-actoren *“geen aanleiding geven tot enigerlei aansprakelijkheid van de betrokkenen, indien zij niet wisten en geen gegronde reden hadden om te vermoeden dat hun handelingen een inbreuk zouden vormen op de bij deze verordening ingestelde maatregelen”*, met inbegrip van die in artikel 2, lid 2.

Daarom is de Commissie van mening dat het verrichten van betalingen aan een EU-dochteronderneming waarover entiteit A zeggenschap heeft, neerkomt op het ter beschikking stellen van betalingen aan deze laatste. Voor zover entiteit A onder zeggenschap staat van de aangewezen persoon, kunnen de betalingen worden geacht onrechtstreeks ter beschikking te zijn gesteld aan de aangewezen persoon. Dergelijke betalingen zijn derhalve verboden, tenzij de nationale bevoegde autoriteit toestemming verleent op grond van een van de afwijkingen waarin de verordening voorziet, of tenzij per geval op basis van een risicoanalyse en rekening houdend met alle relevante omstandigheden redelijkerwijs kan worden vastgesteld dat de tegoeden niet door of ten behoeve van de aangewezen persoon zullen worden gebruikt. EU-banken moeten passende zorgvuldigheidsprocedures toepassen om te voorkomen dat een betaling aan een bepaalde niet-aangewezen entiteit leidt tot het onrechtstreeks ter beschikking stellen van tegoeden aan een aangewezen persoon.

Tweede verzoek

Vraag 2.1

De Commissie zal deze vraag en de volgende vragen beantwoorden vanuit de veronderstelling dat uit de feitelijke beoordeling door de nationale bevoegde autoriteit uiteindelijk blijkt dat de aangewezen persoon zeggenschap heeft over de entiteit B.

Op grond van artikel 2, lid 2, van de verordening mogen EU-actoren met inbegrip van banken geen tegoeden of economische middelen rechtstreeks of onrechtstreeks ter beschikking stellen aan of ten behoeve van aangewezen personen.

Zoals aangegeven in het antwoord op vraag 1.2. is de Commissie de mening toegedaan dat het ter beschikking stellen van tegoeden of economische middelen aan een niet-aangewezen entiteit die eigendom is of onder zeggenschap staat van een aangewezen persoon, entiteit of lichaam, wordt beschouwd als het indirect ter beschikking stellen aan deze laatste¹¹.

In het onderhavige geval heeft de EU-actor de goederen verworven van een niet-aangewezen tussenpersoon in een derde land. Er moet van worden uitgegaan dat laatstgenoemde i) entiteit B heeft betaald of zal betalen, of ii) de entiteit een of andere vorm van tegenprestatie heeft verstrekt of zal verstrekken in ruil voor de goederen in kwestie. Bijgevolg kan elke EU-actor die de goederen verkrijgt van en betalingen verricht aan of enige andere vorm van

---

van deze verordening vergemakkelijkt, (...) onverwijld te verstrekken aan de bevoegde autoriteit van de lidstaat waar zij hun woonplaats hebben of gevestigd zijn, en deze informatie, direct of via de autoriteiten van de lidstaat, aan de Commissie te doen toekomen.”

¹¹ Veelgestelde vragen over beperkende maatregelen van de EU tegen Syrië (https://ec.europa.eu/info/files/170901-faqs-restrictive-measures-syria_en). Zie ook advies van de Commissie van 19.6.2020 betreffende artikel 2 van Verordening (EU) nr. 269/2014 van de Raad (C(2020) 4117 final).

tegenprestatie aanbiedt aan de tussenpersoon in een derde land indirect tegoeden en/of economische middelen naar entiteit B doorsluizen. **Zoals in het antwoord op vraag 1.1 is vastgesteld, komt de desbetreffende verrichting er uiteindelijk op neer dat, voor zover entiteit B onder zeggenschap staat van een aangewezen persoon, tegoeden en/of economische middelen indirect ter beschikking worden gesteld van de aangewezen persoon.**

Elke andere conclusie zou erop neerkomen dat artikel 2, lid 2, van de verordening zou kunnen worden omzeild door lege vennootschappen op te richten, hetzij in lidstaten, hetzij in derde landen, via welke tegoeden of economische middelen indirect naar aangewezen personen of entiteiten kunnen worden doorgesluisd via een entiteit waarover deze laatste zeggenschap heeft.

Om te bepalen of verrichte betalingen neerkomen op het indirect ter beschikking stellen van tegoeden en/of economische middelen aan een aangewezen persoon, zoals in het onderhavige geval, moeten EU-actoren alle feitelijke elementen waarover zij beschikken, beoordelen. Die elementen kunnen onder meer zijn: de tussenkomst van talrijke tussenpersonen in de keten die van de fabrikant tot de eindgebruiker leidt; de discrepantie tussen het land van oorsprong van de goederen en het land waar een tussenpersoon gevestigd is; de verzending van de goederen naar de EU vanuit een dergelijk derde land; en het bestaan van beperkende maatregelen van de EU tegen een aanzienlijk aantal natuurlijke of rechtspersonen in elk van beide landen.

Bovendien zij eraan herinnerd dat artikel 9 van de verordening alle EU-actoren, met inbegrip van banken, verbiedt *“bewust en opzettelijk deel te nemen aan activiteiten die tot doel of gevolg hebben dat de in artikel 2 [van de verordening] bedoelde maatregelen worden omzeild”*.

Bovenstaande elementen doen geen afbreuk aan artikel 10, lid 2, van de verordening, waarin is bepaald dat acties van EU-actoren *“geen aanleiding geven tot enigerlei aansprakelijkheid van de betrokkenen, indien zij niet wisten en geen gegronde reden hadden om te vermoeden dat hun handelingen een inbreuk zouden vormen op de bij deze verordening ingestelde maatregelen”*, met inbegrip van die in artikel 2, lid 2, van de verordening.

Daarom is de Commissie van mening dat het verrichten van betalingen ten gunste van tussenpersonen uit derde landen voor producten die afkomstig zijn van entiteit B kan worden beschouwd als het onrechtstreeks ter beschikking stellen van tegoeden aan de aangewezen persoon, aangezien i) de tussenpersonen uit derde landen een tegenprestatie aan entiteit B hebben verstrekt in ruil voor de goederen, en ii) de entiteit onder zeggenschap staat van de aangewezen persoon, zodat zij verondersteld wordt de tegoeden en economische middelen door te sluisen naar of te gebruiken ten behoeve van deze laatste. Dergelijke betalingen zijn derhalve verboden, tenzij de nationale bevoegde autoriteit toestemming verleent op grond van een van de afwijkingen waarin de verordening voorziet, of tenzij per geval op basis van een risicoanalyse en rekening houdend met alle relevante omstandigheden redelijkerwijs kan worden vastgesteld dat de tegoeden niet door of ten behoeve van de aangewezen persoon zullen worden gebruikt.

Vraag 2.2

Zoals aangegeven in het antwoord op vraag 1.2 van het eerste verzoek, zijn EU-banken verplicht zorgvuldigheidsprocedures uit te voeren en na te gaan of een verrichting die zij verwerken, zou neerkomen op het rechtstreeks of onrechtstreeks ter beschikking stellen van tegoeden of economische middelen aan of ten behoeve van aangewezen personen of entiteiten. Indien een EU-bank weet of gegronde redenen heeft om aan te nemen dat een verrichting die zij verwerkt, zou neerkomen op het rechtstreeks of onrechtstreeks ter

beschikking stellen van tegoeden of economische middelen aan een aangewezen persoon, moet zij afzien van de verwerking van de verrichting, het bedrag bevrozen en de nationale bevoegde autoriteit en de Commissie daarvan onmiddellijk in kennis stellen, teneinde geen inbreuk te maken op artikel 2, lid 2, en artikel 8¹² van de verordening.

Bovendien zij eraan herinnerd dat artikel 9 van de verordening alle EU-actoren, met inbegrip van banken, verbiedt *“bewust en opzettelijk deel te nemen aan activiteiten die tot doel of gevolg hebben dat de in artikel 2 [van de verordening] bedoelde maatregelen worden omzeild”*.

Hierbij wordt geen afbreuk gedaan aan artikel 10, lid 2, van de verordening, waarin is bepaald dat acties van EU-actoren *“geen aanleiding geven tot enigerlei aansprakelijkheid van de betrokkenen, indien zij niet wisten en geen gegronde reden hadden om te vermoeden dat hun handelingen een inbreuk zouden vormen op de bij deze verordening ingestelde maatregelen”*, met inbegrip van die in artikel 2, lid 2, van de verordening.

Vraag 2.3

Artikel 2, lid 2, en artikel 9 van de verordening verwijzen geenszins naar de vestigingsplaats van de partij die de tegoeden ontvangt. Daarom is het alle EU-actoren, met inbegrip van banken, verboden betalingen te doen aan een entiteit, ongeacht waar deze is gevestigd, indien dit zou betekenen dat tegoeden of economische middelen rechtstreeks of onrechtstreeks ter beschikking worden gesteld aan of ten behoeve van een aangewezen persoon.

Dit laat artikel 10, lid 2, van de verordening onverlet.

CONCLUSIES

In het licht van het voorgaande is de Commissie van oordeel dat:

- (1) het de nationale bevoegde autoriteit toekomt om, rekening houdend met alle beschikbare elementen en de specifieke omstandigheden van de zaak, vast te stellen of de aangewezen persoon zeggenschap heeft over de entiteit A of entiteit B.

Indien is vastgesteld dat de aangewezen persoon zeggenschap heeft over entiteit A:

- (2) het verrichten van betalingen aan de EU-dochteronderneming waarover entiteit A zeggenschap heeft, neerkomt op het ter beschikking stellen daarvan aan laatstgenoemde; en voor zover de entiteit A onder zeggenschap staat van de aangewezen persoon, de betalingen geacht kunnen worden onrechtstreeks ter beschikking te zijn gesteld aan of ten behoeve van de aangewezen persoon.

Indien is vastgesteld dat de aangewezen persoon zeggenschap heeft over entiteit B:

- (3) het verrichten van betalingen aan tussenpersonen uit derde landen voor producten die afkomstig zijn van entiteit B, kan worden beschouwd als het onrechtstreeks ter beschikking stellen van tegoeden of economische middelen aan de aangewezen persoon.

In beide gevallen geldt:

---

¹² In artikel 8 van Verordening (EU) nr. 269/2014 van de Raad is het volgende bepaald: *“(…) natuurlijke personen en rechtspersonen, entiteiten en lichamen (zijn) verplicht: a) alle informatie die de naleving van deze verordening vergemakkelijkt, (...) onverwijld te verstrekken aan de bevoegde autoriteit van de lidstaat waar zij hun woonplaats hebben of gevestigd zijn, en deze informatie, direct of via de autoriteiten van de lidstaat, aan de Commissie te doen toekomen.”*

- (4) EU-banken moeten de passende zorgvuldigheidsprocedures toepassen om te voorkomen dat een betaling aan entiteit A of entiteit B zou kunnen leiden tot het onrechtstreeks ter beschikking stellen van tegoeden aan of ten behoeve van een aangewezen persoon.
- (5) het alle EU-actoren, met inbegrip van banken, verboden is betalingen te doen aan een entiteit, ongeacht waar deze is gevestigd, indien dit zou kunnen leiden tot het rechtstreeks of onrechtstreeks ter beschikking stellen van tegoeden of economische middelen aan of ten behoeve van de aangewezen persoon.

Gedaan te Brussel, 8.6.2021

Voor de Commissie
Mairead McGUINNESS
Lid van de Commissie

